

— Да, като си помисля само, излиза, че порано отъ четири години нѣма да свърша съ тоя проклетъ гвоздей! Страшно твърдо желѣзо! А ти не ще може вече да слѣзешъ, та седи тамъ и си почивай.

Дяволътъ почна да се моли—и тъй и иначе го надумва да му позволи да слѣзе, но ковачътъ отъ молба не разбира. Най-после дяволътъ се съгласи да го почака още четири години.

— Слизай тогава! — рече ковачътъ.

Но изтече и това време, и дяволътъ пакъ се яви.

— Готовъ си вече, нали? Направи ли калпачето на гвоздея?

— Че го направихъ, направихъ го, но се пакъ малко си избързалъ: още не съмъ изпилилъ гвоздея. Откакъ помня, такова яко желѣзо не съмъ виждалъ. А докато азъ работя, ти поседи малко ей на оня столъ да си починешъ: мисля, че си доста изморенъ.

Дяволътъ му поблагодари и седна на стола да си почива. Но щомъ седна, ковачътъ пакъ що си знае:

— Като си помисля само, виждамъ, че години четири ще ми трѣбватъ да изостря тоя дяволски гвоздей.

Отначало дяволътъ почна да моли ковача да го пустне, а после се разсърди и взе да заплашва. А ковачътъ туку се извинява: какво да прави съ такова твърдо желѣзо, и почна да утешава дявола, че той си почива тъй спокойно и удобно и че следъ четири години веднага ще го освободи.

Нѣма що: дяволътъ и сега трѣбваше да му обещае, че ще го почака още четири години. То-